

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Davida Hipšra a soudců Mgr. Lenky Krupičkové a JUDr. Tomáše Foltase v právní věci žalobce: **X**, zastoupen Mgr. Ladislavem Bártou, advokátem se sídlem Purkyňova 6, Ostrava - Moravská Ostrava, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 2. 5. 2019, č. j. 61 Az 38/2018 - 36,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Odměna ustanoveného advokáta Mgr. Ladislava Barty **se určuje** částkou 3 400 Kč. Tato částka mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto usnesení.

Odůvodnění:

I.

[1] Rozhodnutím ze dne 24. 9. 2018, č. j. OAM-95/LE-VL17-VL16-2018, žalovaný rozhodl, že se žalobci neuděluje mezinárodní ochrana podle § 12 až 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále též „zákon o azylu“). Žalovaný rozhodoval o v pořadí druhé žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany, neboť tento uvedl i jiné důvody jejího podání než v případě první žádosti. Tímto (novým) důvodem byla mimo jiné obava z vyhrožování jemu neznámých osob pro jeho agitátorskou činnost ve prospěch prezidenta Janukovyče v době před událostmi na Majdanu.

II.

[2] Žalobce podal proti rozhodnutí žalovaného žalobu ke Krajskému soudu v Ostravě (dále též „krajský soud“), který ji v záhlaví uvedeným rozsudkem zamítl. Nepřisvědčil výtce žalobce, že se žalovaný dostatečně nevypořádal s předloženou kopií anonymního dopisu, v němž je žalobci vyhrožováno fyzickou újmou. Byť se žalovaný o dopise výslovně zmínil pouze v rekapitulační části rozhodnutí, podrobně se zabýval žalobcovými obavami

z vyhrožování ze strany neznámých osob, které mají mít dle žalobce souvislost s jeho agitační činností. Tímto postupem žalovaný rovněž reagoval na obsah dopisu, a tento důkazní prostředek tak řádně vypořádal. Zcela správně přitom vycházel z § 2 zákona o azylu i z ustálené judikatury správních soudů týkající se obav z vyhrožování ze strany soukromých osob. Rozhodnutí žalovaného tak nelze považovat za nepřezkoumatelné pro nevypořádání se s opomenutým důkazem.

III.

[3] Žalobce (dále též „stěžovatel“) podal proti rozsudku krajského soudu kasační stížnost z důvodu uvedeného v § 103 odst. 1 písm. b) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále též „s. ř. s.“). Namítá, že krajský soud zcela nesprávně vyhodnotil zásadní pochybení žalovaného, který nepřihlédl k důkazu předloženému ve správním řízení (anonymnímu dopisu s výhrůžkami). Tímto se krajský soud dopustil zásadního pochybení, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele. Z rozhodnutí žalovaného nelze seznat, zda vůbec vzal obsah dopisu v potaz a toto pochybení nelze úvahami soudu napravit. Žalovaný se nijak k charakteru, obsahu nebo hodnověrnosti tohoto podkladu nevyjádřil. Jeho myšlenkový postup tak nebylo lze přezkoumat. Jedná se přitom o významný doklad o adresných, poměrně závažných výhrůžkách směřovaných stěžovateli a jeho rodině. Stěžovatel proto navrhuje, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek i rozhodnutí žalovaného zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

IV.

[4] Žalovaný podal ke kasační stížnosti vyjádření. Ztotožňuje se s rozsudkem krajského soudu a nepovažuje kasační námitky za důvodné. Jak on, tak i krajský soud se řádně vypořádali se všemi skutečnostmi. Skutkový stav věci byl zjištěn řádně a hodnocen z hlediska kritérií pro udělení mezinárodní ochrany. Nebyly však zjištěny žádné relevantní důvody pro její udělení. Navrhuje kasační stížnost odmítnout pro nepřijatelnost či zamítnout pro nedůvodnost.

V.

[5] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.).

[6] Jednou z podmínek věcného přezkumu kasační stížnosti ve věci mezinárodní ochrany je její přijatelnost. Přesahem vlastních zájmů, který ve věcech azylu vede k meritornímu projednání kasační stížnosti, je jen natolik zásadní a intenzivní situace, v níž je, kromě ochrany veřejného subjektivního práva jednotlivce, pro Nejvyšší správní soud také nezbytné vyslovit právní názor k určitému typu případů či právních otázek. To znamená, že přesah vlastních zájmů stěžovatele je dán jen v případě rozpoznatelného dopadu řešení právní otázky nad rámec konkrétního případu. O přijatelnou kasační stížnost se tak prakticky může jednat v případě, že se kasační stížnost týká právních otázek, které dosud nebyly vůbec či plně řešeny v judikatuře Nejvyššího správního soudu

pokračování

nebo byly řešeny rozdílně. Přijatelná může být kasační stížnost také tehdy, pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele. O takové pochybení se může jednat především tehdy, nerespektoval-li krajský soud ustálenou judikaturu a nelze navíc vyloučit, že k tomuto nerespektování nebude docházet i v budoucnu, nebo krajský soud v konkrétním případě hrubě pochybil při výkladu hmotného či procesního práva. K tomu srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 1. 2007, č. j. 2 Azs 21/2006 - 59, ze dne 22. 5. 2013, č. j. 6 Azs 11/2013 - 18, ze dne 19. 6. 2013, č. j. 7 Azs 13/2014 - 52, a ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39.

[7] Lze tedy shrnout, že o přijatelnou kasační stížnost se může jednat v následujících případech: (1) kasační stížnost se dotýká právních otázek, které dosud nebyly vůbec nebo plně v judikatuře Nejvyššího správního soudu řešeny; (2) kasační stížnost se týká právních otázek, které jsou v judikatuře řešeny rozdílně; (3) bude třeba učinit judikaturní odklon; (4) v napadeném rozhodnutí krajského soudu bylo shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele. Zde je třeba zdůraznit, že přijatelnost kasační stížnosti nezakládají jakékoliv procesní vady řízení před krajským soudem či dílčí nedostatky odůvodnění rozsudku, ale jen pochybení zcela zásadního charakteru, které představuje zjevný excés z pravidel přezkumného soudního řízení, a o němž se lze důvodně domnívat, že kdyby k němu nedošlo, věcné rozhodnutí krajského soudu by bylo odlišné. Nevýrazná pochybení především procesního charakteru proto zpravidla nebudou dosahovat takové intenzity, aby způsobila přijatelnost následné kasační stížnosti.

[8] Stěžovatel spatřuje důvod zakládající přijatelnost kasační stížnosti v zásadním pochybení krajského soudu, které by mohlo mít dopad do jeho hmotněprávního postavení. Toto pochybení spojuje s nesprávným vyhodnocením zásadního pochybení žalovaného, který se dle stěžovatele řádně nevypořádal s jím předloženým důkazem. Nejvyšší správní soud však vytýkané zásadní pochybení ze strany krajského soudu neshledal.

[9] Jak již správně uvedl krajský soud, tvrzeným obavám z výhrůžek a pronásledování stěžovatele ze strany neznámých osob, ke kterému dochází skrze jeho rodinné příslušníky, se žalovaný zevrubně věnoval na stranách 5 a 6 rozhodnutí. Konstatoval, že o pronásledování ve smyslu zákona o azylu se jedná tehdy, je-li tato činnost prováděna přímo státními orgány anebo je-li prováděna soukromými osobami za podpory či tolerance státních orgánů, přičemž stát není i přes vyčerpání možností ochrany dostupnými vnitrostátními prostředky schopen odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před takovým jednáním. Stěžovatel však nevyužil možnosti, které mu právní systém jeho vlasti k ochraně práv nabízí, přestože dle zpráv o situaci na Ukrajině existuje dostatek právních prostředků, aby se ochrany před jednáním soukromých osob mohl dovolat. Namísto toho situaci řešil neoprávněným setrváním na území ČR. Důvodem, proč žalovaný nepovažoval stěžovatelem tvrzené skutečnosti za azylově relevantní tak nebylo to, že by stěžovatel existenci výhrůžek neprokázal, ale že se reálně nedomáhal žádné pomoci ze strany vnitrostátních orgánů domovského státu. Takové posouzení konvenuje ustálené judikatuře Nejvyššího správního soudu, viz např. rozsudek ze dne 10. 3. 2004, č. j. 3 Azs 22/2004 - 48: „Skutečnost, že žadatel o azyl má v zemi původu obavy před vyhrožováním ze strany soukromé osoby, není bez dalšího důvodem pro udělení azylu podle ustanovení § 12 zákona č. 325/1999,

o azylu, ve znění zákona č. 2/2002 Sb., tím spíše v situaci, kdy politický systém v zemi původu žalobce dává občanům možnost domáhat se ochrany svých práv u státních orgánů, a tyto Skutečnosti v řízení o udělení azylu nebyly vyvráceny.“

[10] Jelikož dopis předložený ve správním řízení měl sloužit toliko k prokázání toho, že stěžovateli a jeho rodině je ze strany soukromých osob vyhrožováno, nikoliv k vyvrácení závěru žalovaného o možnosti domáhat se vnitrostátní ochrany, nemohlo prokázání této skutečnosti s ohledem na výše popsané *ratio decidendi* rozhodnutí žalovaného vést v posuzované věci k jinému výsledku. Jinými slovy, doložení výhrůžek ze strany soukromých osob by nemělo na rozhodnutí žalovaného o neudělení mezinárodní ochrany stěžovateli vliv. Z toho, že se žalovaný relevancí výhrůžek z hlediska zákona o azylu zabýval, nadto zjevně vyplývá, že musel vzít jejich existenci na základě předloženého dopisu za prokázanou, neboť ostatní tvrzení stěžovatele o výhrůžkách (o nichž se měl stěžovatel dozvědět z internetu a od rodinných příslušníků) označil žalovaný za nevěrohodné. Je pravdou, že absence výslovného vypořádání a zhodnocení obsahu dopisu předloženého stěžovatelem je deficitem rozhodnutí žalovaného, nicméně jak správně konstatoval krajský soud, nikoliv natolik zásadním, aby bylo nutné je zrušit pro nepřezkoumatelnost.

[11] S poukazem na shora uvedené důvody Nejvyšší správní soud odmítl kasační stížnost jako nepřijatelnou podle § 104a s. ř. s.

[12] Výrok o nákladech řízení o kasační stížnosti se opírá o § 60 odst. 3 větu první s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s., podle nichž žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

[13] Zástupcem stěžovatele byl usnesením krajského soudu ze dne 24. 10. 2018 ustanoven Mgr. Ladislav Bárta, advokát, jehož odměnu a hotové výdaje podle § 35 odst. 10 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. hradí stát. Nejvyšší správní soud přiznal odměnu za jeden úkon právní služby, kterým je sepsání kasační stížnosti [§ 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif)]. Za provedený úkon právní služby náleží mimosmluvní odměna ve výši 3 100 Kč [§ 9 odst. 4 písm. d) ve spojení s § 7 bodem 5 advokátního tarifu], která se zvyšuje o paušální náhradu hotových výdajů ve výši 300 Kč (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu). Zástupce stěžovatele nedoložil, že by byl plátcem DPH; za úkon právní služby mu tedy náleží celkem 3 400 Kč. Tuto částku Nejvyšší správní soud vyplátí do 30 dnů ode dne právní moci tohoto rozhodnutí.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 9. ledna 2020

Mgr. David Hipšr
předseda senátu